

En ik zeg van kijk, ik ga kijken, en al wa 'k heb van kleingeld is voor u. Ik kijk dus in mijn zakken en 'k heb toch wel just eenentachtig frank zeker!

(Offscreen) "Merci."

Ja, merci, mijn klote, allee zo een schoon meiske, ze heeft alles wa ze moet hebben om te krijgen wa ze wilt. Aan zo een kutwijf geef ik nooit geen tachtig frank meer!

(Offscreen) "Merci."

Heel wat ontboezemingen getuigen van de innerlijke verwarring die het seksuele ontluiken met zich meebrengt. Karen: 'k vind 't echt wel moeilijk om met u vrienden te zijn, ge zij echt zo ne schone gast weetewel. We zitten zo te praten en ge begint te lachen en ik kijk naar u en ik weet gewoon da 'k verliefd word op u en dan wil 'k bevestiging en die komt er nie want we zijn gewoon vrienden en dan voel 'k mij afgewezen en da vind 'k erg. Moest ge nu wa lelijker zijn of zo of nen homo dan was 't in orde maar nu is 't echt te moeilijk.' Ook de op het eerste gezicht ironiserende bijdragen leggen die prikkelende verwarring bloot. Sommige jongeren vertolken romantische en erotische clichés aan de hand van B-filmscènes en songs die de hitlijst haalden. 'Een tikkeltje exhibitionisme met een knipoog', vermeldt de aankondiging van *Kung Fu*. De vertolkingen zijn echter zo goed dat je je al gauw afvraagt wat knipoog is en wat ernst. Wat is spel en wat is 'echt'? En waar gaat het ene over in het andere? Bij nader inzien is dit vage grensgebied tussen fictie en werkelijkheid niet zo verwonderlijk. Smachtende songs en zwoele verleidingsscènes zijn voor tieners wat mama's schoenen en lipstick zijn voor kinderen: niet van jouw (leef)tijd, maar wel aantrekkelijk als spel materiaal aan de hand waarvan je naar hartelust kan experimenteren en oefenen voor later. In eerste instantie is het spel ernst: al spelend maak je je nieuwe bewegingen en omgangsvormen eigen. Pas in tweede instantie wordt het spel een klucht, en zelfs dan blijft de intense ervaring van de eerste 'oefeningen' er lange tijd in doorzinderen. De jonge actrices en acteurs van *Kung Fu* hantieren de ironie om de afstand tussen oefening en spel kunstmatig te vergroten, maar die afstand – en dus de knipoog – blijft klein. Het adrenalinepeil in de zaal stijgt echter en dat is heus niet alleen op rekening te schrijven van de opzweepende technomuziek die de showende jongeren over de catwalk stuwt.

Een oefening in weggaan

Zo groot als *Kung Fu* is opgevat, zo klein is *Weg*. Twee muzikanten en een acteur op een tapijt – heel de voorstelling lang blijven ze op dat tapijt – en een tiental grote foto's aan de

drie wanden rond hen. 'Goeienavond,' zegt Josse De Pauw. 'Er waren eens twee goden. Kleine goden. Godjes. Die zagen voor het eerst een mens en dat ging zo:

Kijk daar.

Waar?

Daar!

Waar?

Kijk dan. Dààr!

Ik kijk. Ik zie niks. Wààr?!

Dààr!

Ik zie niks!

't Is weg.

Wat was het?

Moelijk te zeggen.'

Ook *Weg* is een voorstelling met een knipoog. Niet de knipoog van de ironie, de knipoog die afstand scheidt tot wat de maker (en de toeschouwer) innerlijk verwacht. De knipoog van *Weg* is die van de medeplichtigheid. *Weg* verzoent de maker (en de toeschouwer) met wat hem innerlijk verwacht.

Josse De Pauw schreef en vertolkt een tekst waarin een man die zijn einde voelt naderen terugblijkt op zijn leven. De drukte van de kinderjaren in een gezin met elf kinderen evoceert hij aan de hand van het zorgende gekijf en de levenswijsheden van de moeder.

'Josken asteblijft doet a schoenen ait.

Ge ziet toch da'k ie gekoishet em...

en den ga me a moeterschoenen da deu...

Zoë kannekik blève koishn!'

Ook hier dus een keuze voor dagelijkse banaliteiten en dialect, maar dan niet ten dienste van een krampachtig nagestreefde authenticiteit. Het gekijf klinkt als een gekend refrein. Josse De Pauw benadrukt de muzikaliteit van de klanken en de ritmiek van de woorden. 'Oeoeoeoe! Daan es groët geweurn. Nog een betteken en ge koeint da gien ruze ne mie mè maken.' Heel zijn lichaam rockt mee met de muziek terwijl hij de clichés die elk kind te horen krijgt over zijn tong laat rollen. Bij momenten gaat zijn stem, die gekijf en commentaar een grote warmte verleent, verloren in het geweld van de muziek. Zoals ook het lawaai van een vol huis de moeder geregeld overstemt.

Over zijn broers en zussen vertelt hij kort en bondig, aan de hand van de geboortes en de ongelukken. Geen dialect hier. De klankrijkdom zou het snelle ritme waarin de ongevallen aaneengeregen worden breken. En zo gaat het verder. De ene tekstflard volgt de andere op. Elk stuk tekst heeft zijn eigen taal. Voorspelbare dialogen van elkaar ontmoetende kennissen, waarbij de hartelijkheid omgekeerd evenredig is met de lengte van de drievoorzinnen, roepen de jaarlijkse vakanties aan zee op. Dromerige poëzie en speelse versjes geven gestalte aan het verlangen naar nieu-

we horizonten en de roes van de liefde. De ontzuivering van het dagelijkse leven als vader is het gekende kijfrefrein, maar nu in het verkavelingsvlaams van de nieuwe generatie. De draaikolk van het levenseinde is een visioinaire aaneenrijging van poëtische bespiegelingen, metafysische verhalen, humoristische invallen en nuchtere overpeinzingen. Een aantal fragmenten duikt regelmatig opnieuw op, soms in een lichte variatie. Het thema waarop gevarieerd wordt is het leven, in zijn verhevenheid en banaliteit, met zijn komen en gaan. 'Ne Rodenbach mè crevettekes' en borstkancker, in één beweging.

Variaties op een thema. Het leven gevat in een gedachtestroom, een klankstroom, een muziekstroom, die samen een weerbarstige fusie aangaan waarin de ene de andere al eens durft overstemmen. *Weg* is jazz met elektrische gitaar, klarinet, computer en stem; een aandachtig spelend trio – dat, indien de composities van Peter Vermeersch volledig live zouden worden uitgevoerd, een 'big band' zou worden – met kansen tot solowerk voor de verschillende 'muzikanten'. *Weg* is ook theater, en niet alleen omwille van de tekst. Bijgestaan door een subtiele lichtregie transformeert Josse De Pauw zich van jonge man tot 'ouwe peeke'. Het verouderingsproces dat zich onder je ogen voltrekt is verbijsterend. *Weg* is een oefening in 'weggaan'.

Een oefening in blijven

'Ga goit ni beginn è

Ik èm a al dikkes genoeg gezeid

't leiven ès wachtn.

En wachte goide.

Gelèk as alleman!'

(*Weg*)

Ongeduld is eigen aan de jeugd. 'Wachten' is een vies woord. Nú is het te doen. Nú staat het te gebeuren. Fred van *Kung Fu* parafraserend kan je zeggen dat de jongeren van *Kung Fu* alles hebben wat ze moeten hebben om te krijgen wat ze willen. En ze zijn zich daar goed van bewust. Aan een oefening in aftakeling hebben ze geen boodschap. Dat is iets voor hun ouders. De eeuwige jeugd hoort de jeugd toe. An: 'Vrouwen die kinderen gehad hebben zijn geen vrouwen meer, ze hebben het verloren, vrouwen met kinderen hebben niets van seksuele aantrekkingskracht meer, ze hebben allemaal vieze strepen op hunnen buik en hun lijf is gans verzakt. Vrouwen met kinderen zijn ook nooit grappig meer, of interessant, want het enigste da nog in hun hoofd zit da zijn die kinderen, een moeder da is nie "iemand" maar da is een moeder; ze zouden beter allemaal binnenblijven en ne zak over hun hoofd trekken.' Dit is geen knipoog meer, dit is de ogen